

og jeg skal derfor henstille til det ærede Udvalg, om det ikke vil finde Anledning til at forandre Bestemmelsen i § 17 derhen, at Skattecommissairerne forpligtes til, naar de skulle forhandle med Eigningscommissi-
 onerne, at give Møde paa det Sted, hvor den vedkommende Eigningscommissi-
 on har sit Sæde. — Da jeg har Ordet, kan jeg ikke tilbageholde min Mening om det i § 10 ansatte Beløb til denne Lovs Gjennemførelse. Jeg troer, at dette Beløb er for høit ansat, især naar der sees hen til, at den hele Skatteligning i Henhold til Loven af 1867 skal, forsaavidt jeg er rigtigt underrettet, have kostet circa 15,000 Rd. Naar man sammenholder det Arbejde, der forelaa for Skattecommissairerne og Overstattecommissairerne ifølge hiin Lov, med det Arbejde, der foreligger for dem ifølge denne Lov, saa tør jeg paastaae, at dette sidste Arbejde ikke vil blive mere end det tredobbelte af hiint, og jeg troer derfor, at 50,000 Rd. vilde have været mere end tilstrækkeligt til Afholdelsen af Udgifterne ved Gjennemførelsen af Loven, forsaavidt man overhovedet vil foreslaae en rund Sum. Men jeg kan overhovedet ikke indsee, hvorfor man er fravegen det, der stod i de tidligere Skatte-
 love, ligesom ogsaa i det foreliggende Lovfor-
 slag, dengang det blev indbragt, nemlig at Skattecommissairerne fik Diæter og Reise-
 godtgjørelse. Det er rigtigt nok ganske vist, at der nu foreligger idetmindste Formanden for Skatte-
 commissiionen et Arbejde, for hvilket han ikke ret vel vil kunne vederlægges paa denne Maade, det nemlig, at søge Oplysninger om de Skattepligtiges Formuestilstand m. m.; men jeg skal henstille, om man ikke netop for dette mere selvstændige Arbejde kunde fastsætte et Beløb, som Formanden da fik som fast Bederlag, ved Siden af Diæter og Reise-
 godtgjørelse. Det skulde glæde mig, om det ærede Udvalg fandt Anledning til at overveie denne Sag mellem 2den og 3die Behandling. Jeg har naturligviis ikke synderligt Haab om, at det vil føre til noget Resultat, men det forekommer mig at ville være det Heldigste, om Skattecommissairerne nu som tidligere bleve vederlagte med Diæter og Reise-
 godtgjørelse, og at der saa tilstodes et mindre Honorar til

Formanden i Commissionerne for at indhente disse Oplysninger om de Skattepligtiges Formuestilstand.

Ordføreren: Jeg frygter for, at, naar man gif ind paa det sidste Forslag, vilde man komme saameget i Strid med den hele Tankegang, der i det andet Thing har ligget til Grund for Udarbejdelsen af Bestemmelsen i § 10, at jeg vilde ansee det for lidet tilraadeligt at gaae ind paa et saadant Forslag. — Hvad angaaer det ærede Medlems Bemærkning til § 17, da indrømmer jeg, at Ordene „Tid og Sted“, som findes i Paragraphen, vistnok kunne tilstede den Fortolkning, at de vedkommende Medlemmer af Skattecommissi-
 onerne vilkaarlig kunne bestemme det Sted, hvor Forhandlingerne skulle foregaae, altsaa kunne sætte det langt borte fra Eigningscommissi-
 onernes og Sogneraadens Hjem. Jeg har imidlertid ikke opfattet dette som Lovfor-
 slagets Mening, men jeg indrømmer, at Udtrykkene kunne tilstede denne Fortolkning, og det skal derfor blive taget under Overveieelse mellem 2den og 3die Behandling, om der deri kan foregaae nogen Forandring. — Hvad det ærede Medlem ligeoverfor (S. Pederfen) yttrede angaaende Affattelsen af Schemata til Selvangivelse, har ogsaa været udføreligt forhandlet i Udvalget, og det er der erkjendt af Alle, at de tidligere Schemata paa ingen Maade fyldestgjorde de Fordringer, som man er berettiget til at stille til dem. Det har derfor ogsaa været en Forudsætning, at de nye, der skulle udsendes, skulle indeholde en virkelig Beile-
 dning til Selvangivelse ved f. Ex. at indeholde Rubrikker, hvori den Paagjældende kan indføre, at fra den Indtægtskilde stammer saameget, fra en anden saameget, at derfra kan paa Grund af disse og disse Omstændigheder drag-
 ges saameget, eller Eignende. Schemataerne maatte da være noget indbyrdes forffjellige, idet de maatte rette sig efter, hvem de sendtes til. Det kunde saaledes ikke nytte at sende en Haandværker i Byen et saadant Schema, som Landbrugeren kunde være tjent med. Det er mig hjært, at det ærede Medlem har frem-
 sat sin Uttring, da det har givet mig Anled-
 ning til at fremsætte, hvad der derom har